

retten, var i kommissionsudkastet, jfr. dettes §§ 1 05 d og 106 d, foreslået opnået gennem en afsvlækelse af kontrollovens regler i §§ 1 og 2 om de til æg, der skal foretages af landsskatteretten, men man har fundet det rigtigere at opretholde kontrollovens regler og tilvejebringe ligestillingen ved at gøre de nævnte bestemmelser anvendelige også her.

Til bestemmelsen i nærværende paragrafs stk. 1 bemærkes iøvrigt kun, at den ikke udelukker, at strafansvar, hvor betingelserne herfor i medfør af reglerne i kapitel 16 måtte foreligge, kan gøres gældende mod den pågældende.

I de tilfælde, hvor det efter ikke-selvangiverens død eller under en sag, der først afsluttes efter denne,

konstateres, at han har været ansat for lavt, har man anset det for mest rimeligt og hensigtsmæssigt, at de gældende regler opretholdes, således at der på samme måde som i tilfælde, hvor afdødes for lave ansættelser skyldes hans urigtige selvangivelser, kræves efterbetaling med dobbelt beløb, jfr. § 206. Ved sidste punktum i bestemmelsen i stk. 1 er dens regler derfor gjort uanvendelige i disse tilfælde. Kun i en enkelt situation vil der her kunne blive tale om anvendelse af reglerne i den heromhandlede bestemmelse, se nærmere § 206, stk. 2.

I stk. 2 har man i overensstemmelse med skatte- og skattekommissionens udkast foreslået, at skatteefterkrav, der skyldes manglende selvangivelse, ikke forældes.

Kapitel 13. Den foreløbige ligning.

Til §§ 172 og 173.

Reglerne om foreløbig ligning af personer og udenlandske dødsboer er, i det væsentlige uændret, overført fra § 23 i den gældende statsskattelov. Ny er dog bestemmelsen i § 173, stk. 4, der er foranlediget ved reglerne i § 161 om eventuel selvstændig selvangivelse for den gifte kvinde. Man har anset det som en naturlig konsekvens heraf, at opfordring til at give møde eller indsende oplysninger, når selvangivelsen ikke uden videre kan antages, jfr. stk. 2, også må tilgås den hustru, der indgiver selvstændig selvangivelse. Reglen er at forstå således, at der, når selvangivelse foreligger fra begge ægtefæller, skal gives dem begge adgang til at møde, henholdsvis skriftligt give oplysninger, hvad enten det forhold, som ligningsmyndigheden har fæstet sig ved, angår begges selvangivelser eller kun den ene ægtefælles. Man har ment, at en sådan ordning er at foretrække fremfor en ordning, hvorefter ligningsmyndigheden kun skulle indkalde den ægtefælle, hvis selvangivelse det af ligningsmyndigheden fremdragne forhold måtte anses at vedrøre. En sådan ordning ville formentlig meget ofte give ligningsmyndigheden anledning til tvivl overfor, hvilken ægtefælle der skulle rettes henvendelse til, og dette ville sikkert medføre, at henvendelse som oftest alligevel blev rettet til begge ægtefællerne; herved vil hensynet til ikke at forbigå en af ægtefællerne også spille ind. Den foreslåede regel kan næppe antages i praksis at ville give anledning til særlige komplikationer. Vedrører det fremdragne forhold kun en af ægtefællerne, vil det være tilstrækkeligt, at denne giver møde, og iøvrigt må en af ægtefællerne normalt kunne give møde som repræsenterende også den anden ægtefælle.

Til § 174.

Bestemmelserne er overført fra de tilsvarende regler i § 24 i den gældende statsskattelov. Reglerne om adgang til klage over den foreløbige ansættelse er udsondret til en særlig bestemmelse, jfr. den følgende paragraf.

Bestemmelsen i 2. punktum i stk. 2, der er ny, er affødt af reglerne om eventuel selvstændig selvangivelse for hustruen. Det samme gælder 2. punktum i stk. 3, der står i forbindelse med § 173, stk. 4, og den hustru i § 175 tillagte klageadgang.

Man har udtrykkelig fastsat, at den i stk. 3 foreskrevne underretning skal indeholde oplysning om grundlaget for den foretagne ansættelse. Nogen positiv bestemmelse herom findes ikke i gældende lov, men det synes at være et rimeligt krav fra de skattepligtiges side, at de oplyses om grundlaget for en eventuel forkastelse af deres selvangivelse.

Til § 175.

Reglerne om adgangen til at klage over den foreløbige ansættelse svarer til de nugældende, idet man dog har tillagt den hustru, der indgiver selvstændig selvangivelse, en selvstændig klageret ved siden af den manden tilkommende klageret. Det er for hustruens vedkommende ikke tilstrækkeligt, at begæring om selvstændig selvangivelse er fremsat, men det kræves, at hun faktisk har indgivet en sådan. Såvel manden som hustruen kan klage over ansættelsen i sin helhed. Herom gælder lignende betragtninger som anført til § 173, stk. 4.

Til § 176.

Bestemmelserne er overført fra de tilsvarende regler i den gældende statsskattelovs § 25, idet